

леда? Мога ли да пригърна студения трупъ и да кажа: охъ колко те обичамъ! Вие сте чудни! Отива нѣкой и цѣлува мъртвия трупъ. Казвамъ: не цѣлувай мъртвия трупъ! Казвате какво непочитание къмъ мъртвия! Нѣкоя жена измъчвала мъжа си, пържила го на шишъ, а като умре, ще отиде да го цѣлува по десетъ пѣти и ще казва: охъ, колко много скърбя! Ако ти дѣйствително обичаше мъжа си, ако наистина скърбишъ за него, той нѣмаше да умре, но щомъ е умрѣлъ, значи ти не го обичашъ, нито скърбишъ за него. Нѣкоя жена плаче, скубе си коситѣ за мъжа си, но азъ казвамъ: ако ти го обичаше, той нѣмаше да умре, а това сега е само далавера. Ти ще обичашъ този твой мъжъ, този твой братъ, докато е живъ! Ще го пригърнешъ, ще му дадешъ една свещена цѣлувка, като на братъ, ще му кажешъ, че въ тебе Богъ живѣе и ще му кажешъ: „Братко, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ да се радвамъ съ тебе“. И той да ѝ каже същото: „Сестра, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ съ тебе да се радвамъ“. А какво прави днесъ нѣкоя жена?—Прѣдъ хората си скубе коситѣ, плаче за мъжа си, а вътрѣ казва на своя любовникъ: добръ, че умрѣ мъжъ ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трѣбва да се разправятъ тѣзи нѣща. Да, но тѣзи нѣща се разправятъ горѣ на небето. Тамъ говорятъ, че хората не пазятъ Божия законъ тѣй, както трѣбва.

Днесъ, като вл държа тази бесѣда, какво ли ще кажете? Този човѣкъ иска да ни смѣтне нѣщо. Не, азъ като говоря, имамъ страхъ. Отъ какво се страхувамъ? — Да не би да кажа нѣщо, което да